

Wat als het gevoel hebt dat het een gevecht wordt?

Vaak, na het werken van een jong paard, maakt iemand een opmerking die ongeveer luidt als volgt:

"Deze methode werkt goed op de zachtaardige paarden, maar wat zou je doen met een paard die alleen maar wil vechten?"

Meestal ben ik vol ontzag als ik dit hoor, want die persoon heeft het hele punt gemist. Een paard zal niet vechten of zich verzetten tegen ons, tenzij we hem tot het punt van paniek of angst duwen. Pas op dat punt zal hij/ kan hij vechten met alles wat hij heeft. **Als we hem net niet in paniek/angst brengen, en hem zo ver niet drijven, kan het ongemakkelijk voor hem zijn, maar hij denkt nog steeds na en analyseert de situatie met een heldere geest.**

Als we hem in een staat van paniek brengen, reageert het paard zonder na te denken over zijn acties. We noemen dit dan "**zelfbehoud**".

Ik denk niet dat je een paard op dit punt iets kunt leren. Hij wordt geboren met een instinct voor zelfbehoud, en **in de eerste weken van zijn leven worden zijn patronen vastgelegd**. In principe, als een paard een situatie of omgeving niet vertrouwt, is de **eerste reactie** die hij leert te **vluchten**, en als hij zich opgesloten voelt, is zijn **volgende reactie te vechten**. **De meeste mensen hebben wel enig begrip van dit concept.**

Maar laten we een stap verder gaan. **Als je geen gevecht wilt veroorzaken**, sluit het paard dan niet op en **zorg dat hij niet in paniek raakt**.

Als je het paard niet in paniek brengt, blijft zijn geest open en denkt hij zich een weg door de nieuwe ervaringen waaraan je hem blootstelt. Het paard zou veel liever in deze gemoedstoestand werken.

Hij vindt het duidelijk niet prettig om in een staat van paniek te opereren, net zoals mensen trouwens, om nog maar te zwijgen over de verwondingen die hem kunnen overkomen. **Het is meestal wanneer het paard in paniek is of in een vechtende gemoedstoestand, dat er verwondingen bij mensen ontstaan.**

Ik denk dat vechtende paarden in twee groepen kunnen worden ingedeeld:

- 1) In de eerste groep bevindt zich het paard dat van nature gewoon extra defensief is. Onder druk of wanneer hij verrast wordt, kan hij trappen of zich defensief gedragen.

- 2) In de tweede groep zit het paard dat niet bang is voor of geen respect heeft voor mensen en dus agressief en met een 'klaar-om-te-vechten' – intentie en houding in iemands ruimte kan komen.

Dit is waarschijnlijk een paard dat een aantal slechte ervaringen heeft gehad, misschien zelfs een mishandeld paard. Hij heeft geleerd om voor zichzelf te zorgen, zijn leven veel harder te beschermen, omdat hij niet kan vertrouwen op een persoon om het te doen.

In beide gevallen zou ik het paard goed in de gaten houden om te zien wanneer of op welke gebieden hij op een gevecht anticipeert en gewoon in een andere richting werken.

De oude mythe van "het paard niet laten weggkomen met iets en blijven werken om af te maken wat je begonnen bent," heeft waarschijnlijk meer paarden slecht gedaan, vernield en meer paardenmensen gefrustreerd dan wat dan ook.

Je wint nooit door te vechten.

“Je kan een gevecht winnen, maar als je dat doet, verlies je de oorlog.”

Vaak zitten **trots en ego iemand hier in de weg.**

Een ander ding is:

Wanneer emoties het winnen van gezond verstand, heb je al verloren. Als dat gebeurt, is het het beste om de situatie zo snel mogelijk te identificeren, je verlies te beperken en te vertrekken of althans afstand te nemen.

Begin opnieuw met een frisse geest, creëer een andere omgeving, en probeer het vertrouwen van het paard op andere gebieden op te bouwen alvorens terug te keren naar het gebied waar je problemen had.

Je weet misschien niet altijd wat het juiste is om te doen, en dit kan frustrerend zijn voor een ambitieus paardenmens, maar door geduldig en tevreden te zijn met wat je wel goed hebt gedaan, wetende dat je niet veel dingen verkeerd doet, zal je eigenlijk heel veel meer goeds voor het paard doen.

Wees ook niet tegengehouden hierdoor en vraag hulp. Leer van mensen die er meer van kennen en die je willen begeleiden om jezelf hierin te doen groeien.

Door ons bewust te zijn van de reactie van het paard op onze subtiele gebaren, kunnen we veel bereiken en kunnen we het paard nooit het gevoel geven dat hij zich moet verdedigen.

Wat met hengsten?

Hengsten zijn van nature agressiever en uitdagender. Ze zijn gewend om ruw te spelen, wat het alleen maar belangrijker maakt voor jou om effectief, maar eerlijk te zijn.

Door hun agressiviteit te beantwoorden met een botte verrassing, dan meteen terug te komen in rust en hen wat troost te bieden, zullen ze je respecteren en vermijd je de uitdaging.

De meeste andere paarden zullen zachtaardig zijn, en als een persoon geen gevecht veroorzaakt, zal er ook geen zijn.

Veel Liefs, Marijke